

heder der nødvendiggør dette, vil jeg bedre forstaa det, men jeg synes, vi maatte kunne enes om at tage hver enkelt Bestemmelse op til den overmaade grundige Behandling, som Loven kræver, og det kan man ikke gøre i Løbet af en Times Tid. Allerede denne Forhandling, som jeg meget godt kunde forlænge i og for sig, er under et vist Tryk, for vi skal være færdige, vi skal have Frokost, rimeligvis, og flere Møder i Dag rimeligvis ogsaa. Jeg vil paa ingen Maade — det har jeg heller ikke gjort — gøre Indsigelse imod, at visse Sager kommer til en overordentlig hurtig Behandling i dette Ting. Tillægsbevillingsloven, som jeg antager, Folketinget behandler endnu, skal ogsaa til Behandling inden Lørdag, og den angaar dog mange, mange Millioner. Men en saadan Sag som denne, mener jeg, er netop egnet til den saglige Behandling, som Landstinget plejer at rose sig af og med Rette. For Resten plejer Landstinget at have dette Lovforslag til Behandling først; at det ikke har faaet det denne Gang, ligger i, at det er af saa stor finansiell Betydning, men der er dog ikke Grund for Tinget til ganske at slippe det ud af sin Haand uden at give det saa grundig en Behandling, som det kan.

Jeg skal endnu til den højtærede Justitsminister kun sige, at han ikke har Ret, naar han overfor det lille Spørgsmaal, jeg har fremdraget, siger, at der kun er Tale om offentlig Undersøgelse, foranstaltet i Anledning af et Ulykkestilfælde; der er ogsaa Tale om en i anden Anledning foretagen Undersøgelse; det er altsaa ikke Ulykkestilfælde alene, der tales om.

Mægaard: Jeg vil gerne sige til det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes), at jeg har ikke talt noget om, at vi skal hjemsendes paa Lørdag, ikke med et Ord har jeg berørt dette, saa det ærede Medlems Bebrejdelse til mig i den Henseende har en forkert Adresse. Det, jeg har sagt om at behandle Lovforslaget hurtigt, de Ord, jeg har benyttet derom, har det ærede Medlem i Begyndelsen af sit andet Foredrag givet sin fuldeste Tilslutning. Vi er altsaa enige paa dette Punkt.

Maa jeg dernæst sige til det ærede Medlem, at det er muligt — jeg vil ikke bestride det, det har jeg ingen som helst Forudsætninger for —, at det ærede Medlem er lige saa godt kendt med Automobiltrafikken ude paa Landet som her i København. Det benægtede jeg imidlertid heller ikke, idet jeg blot sagde, at jeg kendte Forhold derude, som var af den

Art, at hvis man ikke gennemførte Bestemmelser som dem, der her er Tale om, vilde man gøre en vis Uret mod dem, der har bekostet Anlægget og Vedligeholdelsen af de Veje, som Automobilfærdselen sine Steder nu næsten udelukkende har taget under sin Benyttelse, og det er det, jeg mener er Begrundelsen for den Afgift, man her vil afkræve. Om den er tilstrækkelig til at dække Vedligeholdelsen, er jeg aldeles ikke i Stand til at afgøre, men den vil i alle Tilfælde bidrage til at nedsætte de Udgifter, som den øvrige Befolkning maa bære, i nogen Grad. Derimod vil Afgiften absolut ikke komme til at virke hemmende paa Automobiltrafikken, thi hvis denne ikke selv er i Stand til at bære det Slid paa de offentlige Veje, som den foraarsager, saa er Automobilfærdselen ikke berettiget. Hvis ikke den enten selv kan anlægge sine Færdselsaarer eller sætte saadanne Takster for Befordring, at den kan betale det Slid, den foraarsager paa de offentlige Veje, saa er Automobilfærdselen ikke i Stand til paa naturlig Maade at konkurrere med de Færdselsmidler, vi i øvrigt har. Derfor mener jeg, Afgiften er ganske berettiget, og den kan ikke siges at være en Hemsko paa denne Færdsel.

Brandes: Jeg kan dog ikke antage, det ærede Medlem mener, at hvis Automobilafgiften ikke kan indbringe et saadant Beløb, som Vejenes Istandsættelse, Forbedring, Anlæg kræver, skulde man forbyde Automobilkørsel her i Landet, men det forekommer mig rigtignok at være Konsekvensen af, hvad det ærede Medlem siger. At Afgiften ikke kan indbringe saa meget, derom nærer jeg ikke den mindste Tvivl, hvis Vejene virkelig skal sættes i Stand, saaledes som Vejmyndighederne forlanger. At denne Automobilafgift er uheldig, kan jeg maaske faa Lov til endnu at godtgøre ved et Eksempel. De sønderjydske Landsdele forlanger, for at Vejene kan sættes i saa god Stand som i det gamle Kongerige, omtrent 12 Mill. Kr.; deraf blev der allerede i forrige Finansaar udredet 1 Mill. Kr., og skal der i dette og i det næste Finansaar udredes 3 Mill. Kr. Det ærede Medlem kan jo nok begribe, at det kan en Automobilafgift for de sønderjydske Landsdele ikke paa nogen Maade indbringe, hvis man tager dem som en Enklave for sig selv, og oven i Købet — det er en Finansudvalgssag, som ikke er nogen Hæmmelighed — har de sønderjydske